

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 20 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Azienda Sanitaria Provinciale di Catania / Assessorato della Salute della Regione Siciliana

(Sprawa C-128/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Pomoc państwa – Sektor rolny – Ubój zwierząt dotkniętych chorobami zakaźnymi – Odszkodowanie przysługujące hodowcom – Obowiązki zgłoszenia i standstill – Artykuł 108 ust. 3 TFUE – Pojęcia „pomocy istniejącej” i „nowej pomocy” – Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 – Wyłączenia według kategorii pomocy – Rozporządzenie (UE) nr 702/2014 – Pomoc de minimis – Rozporządzenie (UE) nr 1408/2013]

(2021/C 278/04)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Azienda Sanitaria Provinciale di Catania

Strona przeciwna: Assessorato della Salute della Regione Siciliana

przy udziale: AU

Sentencja

Artykuł 108 ust. 3 TFUE należy interpretować w ten sposób, że wprowadzony przez państwo członkowskie środek mający na celu finansowanie przez okres trwający kilka lat, w kwocie wynoszącej 20 mln EUR, po pierwsze, odszkodowania na rzecz hodowców, którzy zostali zmuszeni do uboju zwierząt dotkniętych chorobami zakaźnymi, a po drugie, honorariów należnych lekarzom weterynarii wykonującym wolny zawód, którzy wykonywali działania sanitarne, powinien podlegać procedurze uprzedniej kontroli przewidzianej w tym przepisie, jeżeli środek ten nie jest objęty decyzją zatwierdzającą wydaną przez Komisję Europejską, chyba że spełnia on warunki określone w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 702/2014 z dnia 25 czerwca 2014 r. uznającym niektóre kategorie pomocy w sektorach rolnym i leśnym oraz na obszarach wiejskich za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 [TFUE] lub warunki określone w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1408/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 [TFUE] do pomocy de minimis w sektorze rolnym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 182 z 27.5.2019.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 29 kwietnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – Banco de Portugal, Fundo de Resolução, Novo Banco SA, Sucursal en España / VR

(Sprawa C-504/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Nadzór bankowy – Reorganizacja i likwidacja instytucji kredytowych – Dyrektywa 2001/24/WE – Środek służący reorganizacji wydany przez organ państwa członkowskiego pochodzenia instytucji kredytowej – Przeniesienie praw, aktywów lub zobowiązań na „instytucję pomostową” – Przeniesienie zwrotne zobowiązania na instytucję kredytową objętą środkiem służącym reorganizacji – Artykuł 3 ust. 2 – Lex concursus – Skuteczność środka służącego reorganizacji w innych państwach członkowskich – Wzajemne uznawanie – Artykuł 32 – Skutki środków służących reorganizacji dla toczącego się postępowania sądowego – Wyjątek od stosowania lex concursus – Artykuł 47 akapit pierwszy Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Skuteczna ochrona sądowa – Zasada pewności prawa]

(2021/C 278/05)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Banco de Portugal, Fundo de Resolução, Novo Banco SA, Sucursal en España

Strona przeciwna: VR

Sentencja

Artykuł 3 ust. 2 i art. 32 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych rozpatrywane w świetle zasady pewności prawa i art. 47 akapit pierwszy Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uznaniu – bez dodatkowych warunków, w sądowym postępowaniu co istoty sprawy toczącym się w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie pochodzenia i dotyczącym zobowiązania, którego instytucję kredytową pozbawiono na mocy podjętego w tym drugim państwie środka służącego reorganizacji – skutków drugiego środka służącego reorganizacji, mającego na celu przeniesienie zwrotne tego zobowiązania na instytucję kredytową z mocą wsteczną od dnia przypadającego przed wszczęciem omawianego postępowania, jeżeli skutkiem tego uznania jest pozbawienie z mocą wsteczną instytucji kredytowej, na którą przeniesiono zobowiązanie na mocy pierwszego środka, legitymacji biernej w toczącym się postępowaniu, co podważa orzeczenia sądowe wydane już na korzyść strony powodowej w ramach tego postępowania.

(¹) Dz.U. C 363 z 28.10.2019.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 12 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wiesbaden – Niemcy) – WS / Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-505/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Konwencja wykonawcza do układu z Schengen – Artykuł 54 – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 50 – Zasada ne bis in idem – Artykuł 21 TFUE – Swobodny przepływ osób – Czerwona nota Interpolu – Dyrektywa (UE) 2016/680 – Zgodność z prawem przetwarzania danych osobowych zawartych w takiej nocie]

(2021/C 278/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: WS

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

1) Artykuł 54 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanej w Schengen w dniu 19 czerwca 1990 r., która weszła w życie dnia 26 marca 1995 r., w związku z art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jak również art. 21 ust. 1 TFUE w związku z art. 50 karty należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie tymczasowemu zatrzymaniu przez organy państwa będącego stroną Układu między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanego w Schengen w dniu 14 czerwca 1985 r., lub organy państwa członkowskiego osoby, której dotyczy czerwona nota opublikowana przez Międzynarodową Organizację Policji Kryminalnej (Interpol), na wniosek państwa trzeciego, chyba że w prawomocnym orzeczeniu sądowym wydanym w umawiającym się państwie lub państwie członkowskim stwierdzono, że proces tej osoby zakończył się wydaniem prawomocnego wyroku, odpowiednio w państwie będącym stroną tego układu lub w państwie członkowskim, za te same czyny, na których opiera się ta czerwona nota.